

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 25 oktober 2005 *

I mål T-298/02,

Anna Herrero Romeu, tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas kommission, Bryssel (Belgien), företrädd av advokaterna J. García-Gallardo Gil-Fournier, J. Guillem Carrau, D. Domínguez Pérez och A. Sayagués Torres,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av J. Currall, i egenskap av ombud, biträdd av advokaterna J. Rivas-Andrés och J. Gutiérrez Gisbert, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: spanska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 10 juni 2002 att inte bevilja sökanden ett sådant utlandstillägg som föreskrivs i artikel 4 i bilaga VII till Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna liksom därmed sammanhängande tillägg,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN(första avdelningen)

sammansatt av ordföranden J.D. Cooke samt domarna R. García-Valdecasas och V. Trstenjak,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören J. Palacio González,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 16 och den 17 februari 2005,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- ¹ I artikel 69 i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna), i den lydelse som är tillämplig i förevarande fall, föreskrivs att utlandstillägget skall vara lika med 16 procent av summan av grundlönen och det hushålls- och barntillägg som tjänstemannen har rätt till.

2 Artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna har följande lydelse:

”Ett utlandstillägg motsvarande 16% av den totala grundlönen och av hushållstillägget och tillägget för underhållsberättigat barn skall beviljas följande:

a) Tjänstemän

— som inte är och aldrig har varit medborgare i den stat inom vars territorium anställningsorten ligger, och

— som inte under den femårsperiod som löpt ut sex månader innan de tillträdde tjänsten varaktigt var bosatta eller utövade sin huvudsakliga yrkesverksamhet inom den statens territorium. Vid tillämpningen av denna bestämmelse skall de förhållanden som följer av arbete som utförts för en annan stat eller internationell organisation inte beaktas.

...”

Bakgrund till tvisten

- 3 Sökanden, som är spansk medborgare, utövade från januari 1993 till november 2001 sin yrkesverksamhet vid delegationen för Patronat Català Pro Europa (nedan kallad Patronat) i Bryssel, i enlighet med ett avtal som hon ingick med Patronat den 15 januari 1993. Patronat har till uppgift att ta till vara den autonoma regionen Kataloniens (Comunidad Autónoma de Cataluña) regerings intressen vid gemenskapsinstitutionerna i Bryssel.

- 4 Den 16 november 2001 tillträdde sökanden som tjänsteman vid kommissionen. Den femårsperiod som nämns i artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna angående rätten till utlandstillägg, kallad referensperioden, inföll i detta fall under tiden från den 16 maj 1996 till den 15 maj 2001.

- 5 Den 19 november 2001 hade sökanden ett samtal med personalen vid generaldirektoratet (GD) för personal och administration. Syftet med detta var att fastställa hennes rättigheter och att fylla i ett formulär med personuppgifter med anledning av hennes tillträde till tjänsten. Vid detta möte upplystes hon muntligen om att hon tills vidare inte kunde beviljas utlandstillägg. I det formulär som upprättades vid detta tillfälle uppgavs också att hon nekats utlandstillägg.

- 6 Den 18 januari 2002 sände sökanden ett meddelande till chefen för enheten för handläggning av individuella rättigheter vid GD Personal och administration och begärde att få del av gällande bestämmelser om ersättning för nya tjänstemän som tidigare hade arbetat för olika regionala representationer i Bryssel. När sökanden inte fick något svar från kommissionen på detta meddelande, upprepade hon sin begäran genom skrivelse av den 14 februari 2002.

- 7 Den 14 februari 2002 lämnade sökanden med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna in ett klagomål riktat mot beslutet av den 19 november 2001.
- 8 Genom beslut av den 10 juni 2002 avlog tillsättningsmyndigheten sökandens klagomål. Det framgår av detta beslut att sökanden nekats utlandstillägg och härmed sammanhängande tillägg enligt artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna på den grunden att hon hade bott och utövat sin yrkesverksamhet i Bryssel under den femårsperiod som löpte ut sex månader innan hon tillträdde sin tjänst. Tillsättningsmyndigheten fann närmare bestämt att hennes yrkesverksamhet hos Patronat inte kunde betraktas som "arbete som utförts för en annan stat" i den mening som avses i undantaget i nämnda artikel 4 och därmed inte kunde beaktas i detta sammanhang.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 9 Sökanden har väckt denna talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 1 oktober 2002.
- 10 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (första avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet och anmodade, som en processledande åtgärd, parterna jämte Konungariket Spanien att inkomma med vissa handlingar och att skriftligen svara på vissa frågor. Parterna och Konungariket Spanien efterkom denna begäran inom föreskrivna frister.

11 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 16 och den 17 februari 2005.

12 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslutet av den 10 juni 2002 att inte bevilja sökanden utlandstillägg och därmed sammanhängande tillägg, och
- förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader, där inbegripet utläggerna i samband med det administrativa förfarandet.

13 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogilla talan, och
- förplikta sökanden att bära sin rättegångskostnad.

Rättslig bedömning

Tvisteföremålet

14 Trots att sökandens yrkanden avser en ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 10 juni 2002 att avslå det klagomål som sökanden, med stöd av artikel 90.2 i

tjänsteföreskrifterna, ingav den 14 februari 2002 mot beslutet av den 19 november 2001, framgår det av fast rättspraxis att förevarande talan utgör en talan vid förstainstansrätten mot den rättsakt som gått sökanden emot och mot vilken klagomålet har ingetts (förstainstansrättens dom av den 9 juli 1997 i mål T-156/95, Echauz Brigaldi m.fl. mot kommissionen, REGP 1997, s. I-A-171 och s. II-509, punkt 23, och av den 15 december 1999 i mål T-300/97, Latino mot kommissionen, REGP 1999, s. I-A-259 och s. II-1263, punkt 30). Därav följer att förevarande talan likaså syftar till en ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 19 november 2001 att inte bevilja sökanden utlandstillägg och därmed sammanhängande tillägg.

A — Utlandstillägg

- 15 Sökanden har i sak anfört fyra grunder till stöd för sin talan. Den första grunden avser åsidosättande av artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. Den andra grunden avser felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna. Den tredje grunden gäller åsidosättande av motiveringsskyldigheten. Den fjärde grunden, slutligen, rör åsidosättande av principen om likabehandling.

1. Den första grunden: Åsidosättande av artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna

Parternas argument

- 16 Sökanden har hävdad att hon har rätt till utlandstillägg och att kommissionen har tolkat undantaget i artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna felaktigt.

Sökandens yrkesverksamhet vid Patronat i Bryssel borde betraktas som "arbete som utförts för en annan stat", i förevarande fall den spanska staten, varför denna period borde bortses ifrån enligt undantaget i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna och inte tas i beaktande när referensperioden fastställs.

- 17 För det första har sökanden hävdade att ett gemenskapsrättsligt statsbegrepp har fastställts i domstolens rättspraxis som delvis följer den uppfattning om staten som kommer till uttryck i varje medlemsstats nationella rättsordning. Domstolen har således funnit att de offentliga myndigheter som ingår i statsbegreppet är såväl den centrala statsförvaltningen som rättsvårdande och lagstiftande organ, decentraliserade enheter och även vissa organ som betraktas som utlöpare från staten (domstolens dom av den 26 februari 1986 i mål 152/84, Marshall, REG 1986, s. 723, svensk specialutgåva, volym 8, s. 457, och av den 10 mars 1987 i mål 199/85, kommissionen mot Italien, REG 1987, s. 1039). Domstolen har även preciserat att staten fyller såväl traditionella funktioner förbundna med dess suveränitet och makt som funktioner som har att göra med ingripanden i det ekonomiska livet. De senare utövas både av offentliga myndigheter och av offentligrättsliga och privaträttsliga organ (domstolens dom av den 17 december 1980 i mål 149/79, kommissionen mot Belgien, REG 1980, s. 3881, svensk specialutgåva, volym 5, s. 427, och av den 30 januari 1985 i mål 290/83, kommissionen mot Frankrike, REG 1985, s. 439, svensk specialutgåva, volym 8, s. 39).
- 18 För det andra har sökanden framfört synpunkter angående statsbegreppet i den spanska rättsordningen. Hon har påpekat att en starkt decentraliserad rättsordning, kallad "stat med autonoma områden", föreskrivs i den spanska grundlagen. Kännetecknande för denna ordning är maktindelning mellan centralförvaltningen och de autonoma regionerna. Vad gäller den gemenskapsrättsliga behörigheten har Tribunal Constitucional (den spanska författningsdomstolen) funnit att Europeiska unionen inte är ett internationellt område och att frågor rörande gemenskapens rättsordning skall likställas med sådana som rör det nationella systemet. Tribunal Constitucional har i sitt beslut nr 165/1994 av den 26 maj 1994 (svarandens bilaga B.2) slagit fast att till skillnad från det utrikespolitiska området, där centralregeringen har exklusiv behörighet, "är de autonoma regionerna direkt berörda av Europeiska gemenskapernas verksamhet". Maktindelningen innebär att de

autonoma regionerna måste följa lagstiftningsarbetet vid de europeiska institutiverna, eftersom det i många fall är regionerna som har ansvar för att införliva gemenskapslagstiftningen och påverkas av dess direkta effekt. Detta motiverar att de autonoma regionerna har representationskontor vid Europeiska unionen.

- 19 Sökanden har vidare presenterat de olika åtgärder som vidtagits för att underlätta den spanska centralregeringens och de autonoma regionernas hantering av europeiska frågor, såsom "Conferencia para los asuntos relativos a las Comunidades Europeas (CARCE)" (konferensen för frågor rörande Europeiska gemenskaperna), som inrättades år 1992 i syfte att stärka samarbetet mellan centralregeringen och de autonoma regionerna i gemenskapsfrågor. Enligt de avtal som ingåtts inom ramen för CARCE deltar de autonoma regionerna sedan år 1998 i möten med rådgivande kommittéer under ledning av kommissionen. Dessutom har personalen hos de autonoma regionerna och vid Konungariket Spaniens ständiga representation tekniska sektorsvisa möten för att säkerställa uppföljningen av rådets arbete och initiativen till gemenskapslagstiftning. Vidare omfattas den personal som arbetar för de autonoma regionernas delegationer av samma sjukförsäkringsregler (tillgång till den spanska socialförsäkringen genom blankett E 111 och E 106) och samma skatteregler (artikel 19 i 1970 års avtal mellan Konungariket Spanien och Konungariket Belgien för att undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst, nedan kallat dubbelbeskattningsavtalet) som den diplomatiska personalen vid Konungariket Spaniens ständiga representation.

- 20 För det tredje har sökanden gjort gällande att, vad gäller den autonoma regionen Katalonien, Patronat är det offentlighetsrättsliga organ som den katalanska regeringen inrättade år 1982 med anledning av Konungariket Spaniens anslutning till Europeiska gemenskaperna, vilket sedan dess har följt och deltagit i lagstiftningsarbetet på gemenskapsnivå och därvid försvarar denna autonoma regions intressen och förmedlar dess bekymmer och förhoppningar. Detta organ utgör således en integrerad del av den autonoma regionen Kataloniens förvaltning och därmed den

spanska statsförvaltningen. Av denna anledning skall det arbete som sökanden utfört för Patronat betraktas som arbete som utförts för den spanska staten.

- 21 Sökanden har tillagt att även om det står klart att statsbegreppet måste ges en självständig tolkning, påverkar ett begrepp som grundar sig på medlemsstaternas nationella rättsordningar inte undantaget i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, då kommissionen själv, vid samtalet när sökanden tillträdde sin tjänst, har medgett att när det gäller federala stater omfattas arbete som utförs av personal vid de regionala enheterna av undantagets tillämpningsområde. Ett sådant självständigt begrepp skulle för övrigt inte medföra att varje kommunal enhet kommer att anses utföra arbete för statens räkning, eftersom de autonoma regionerna till skillnad från dessa enheter har en behörighet som inte tillkommer staten utan är deras egna behörighetsområden, föreskrivna i den spanska grundlagen. Slutligen har sökanden anfört att hon inte påstår sig likställa sin ställning med diplomatkårens utan med den som gäller för personalen vid ständiga representationer som inte ingår i diplomatkåren. Om diplomatisk immunitet vore en avgörande faktor skulle det inte finnas någon anledning att som kommissionen låta det ovannämnda undantaget omfatta all personal vid en sådan representation.
- 22 Kommissionen anser att även om de spanska autonoma regionerna inom ett antal områden har en egen behörighet som grundar sig direkt på statsförvaltningens allmänna organisation enligt den spanska grundlagen, betyder inte det att de autonoma regionerna är stater och inte heller att det arbete som utförts inom Patronat skall betraktas som arbete som utförts för en stat i den mening som avses i undantaget i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

Förstainstansrättens bedömning

- 23 Enligt fast rättspraxis är syftet med utlandstillägget att ge kompensation för de särskilda kostnader och nackdelar som följer av att arbeta permanent i ett land som

tjänstemannen inte hade några varaktiga band till innan han tillträdde sin tjänst (förstainstansrättens dom av den 30 mars 1993 i mål T-4/92, Vardakas mot kommissionen, REG 1993, s. II-357, punkt 39, av den 14 december 1995 i mål T-72/94, Diamantaras mot kommissionen, REGP 1995, s. I-A-285 och II-865, punkt 48, och av den 28 september 1999 i mål T-28/98, J mot kommissionen, REGP 1999, s. I-A-185 och II-973, punkt 32). För att sådana varaktiga band skall kunna uppstå, vilket skulle innebära att tjänstemannen skulle förlora rätten till utlandstillägg, kräver lagstiftaren att denne under en femårsperiod varaktigt varit bosatt eller utövat sin huvudsakliga yrkesverksamhet i den stat inom vars territorium anställningsorten ligger (domen i det ovannämnda målet Diamantaras mot kommissionen, punkt 48).

24 I artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna görs ett undantag för personer som utfört arbete för en annan stat eller en internationell organisation under den referensperiod på fem år som löpte ut sex månader innan de tillträdde tjänsten. Detta undantag motiveras av att dessa personer under sådana omständigheter inte kan anses ha etablerat några varaktiga band till det land där anställningsorten ligger på grund av anställningens tillfälliga karaktär i det landet (domstolens dom av den 15 januari 1981 i mål 1322/79, Vutera mot kommissionen, REG 1981, s. 127, punkt 8, och av den 2 maj 1985 i mål 246/83, De Angelis mot kommissionen, REG 1985, s. 1253, punkt 13).

25 Sökanden tillträdde som tjänsteman vid kommissionen den 16 november 2001. Den referensperiod som skall beaktas vid tillämpningen av artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna inföll således under tiden från den 16 maj 1996 till den 15 maj 2001. Det är ostridigt att sökanden under denna referensperiod utövade sin huvudsakliga yrkesverksamhet vid Patronats delegation i Bryssel.

26 Den fråga som uppstår i förevarande fall är huruvida det arbete som sökanden utfört för Patronats delegation i Bryssel skall betraktas som arbete som utförts för en stat i den mening som avses i artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, vilket sökanden anser.

- 27 Enligt fast rättspraxis krävs det för en enhetlig tillämpning av gemenskapsrätten och för att principen om likabehandling skall upprätthållas att ordalydelsen i en gemenskapsrättslig bestämmelse, som inte innehåller någon uttrycklig hänvisning till medlemsstaternas nationella rätt för att avgöra dess innebörd och räckvidd, normalt sett skall ges en självständig och enhetlig tolkning i hela gemenskapen. Denna tolkning skall fastställas med beaktande av bestämmelsens sammanhang och syftet med lagstiftningen i fråga. Även om det saknas en sådan uttrycklig hänvisning kan dock tillämpningen av gemenskapsrätten förutsätta en hänvisning till medlemsstaternas nationella rätt när gemenskapsdomstolen inte kan finna de upplysningar i gemenskapsrätten eller dess allmänna rättsprinciper som gör det möjligt att precisera en gemenskapsrättslig bestämmels innehåll och räckvidd genom en självständig tolkning (se domstolens dom av den 18 januari 1984 i mål 327/82, Ekro, REG 1984, s. 107, punkt 11, förstainstansrättens dom av den 18 december 1992 i mål T-43/90, Díaz García mot parlamentet, REG 1992, s. II-2619, punkt 36, och av den 28 januari 1999 i mål T-264/97, D mot rådet, REGP 1999, s. I-A-1 och II-1, punkterna 26 och 27, fastställd genom domstolens dom av den 31 maj 2001 i de förenade målen C-122/99 P och C-125/99 P, D och Sverige mot rådet, REG 2001, s. I-4319).
- 28 I förevarande fall innehåller gemenskapsrätten, och i synnerhet tjänsteföreskrifterna, tillräckliga upplysningar för att det skall vara möjligt att precisera räckvidden av artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna och därmed fastställa en självständig tolkning av statsbegreppet med avseende på olika länders rättssystem, vilket parterna också själva har medgett i sina inlagor.
- 29 För det första har domstolen slagit fast att det tydligt framgår av fördragens allmänna uppbyggnad att begreppet medlemsstat — i den mening som avses i de institutionella bestämmelserna — enbart avser medlemsstaternas centrala statsförvaltning och inte även kan anses omfatta regionala regeringar eller autonoma regioner, oavsett omfattningen av den behörighet som de har tilldelats. Att tillåta motsatsen skulle skada den institutionella jämvikt som föreskrivs i fördragen, en jämvikt som bland annat avser att bestämma under vilka villkor medlemsstaterna, det vill säga de stater som har skrivit under de ursprungliga fördragen och anslutningsfördragen, kan delta i gemenskapsinstitutionernas verksamhet (domstolens beslut av den 21 mars 1997 i mål C-95/97, Région wallonne mot kommissionen, REG 1997, s. I-1787, punkt 6, och av den 1 oktober 1997 i mål C-180/97, Regione Toscana mot kommissionen, REG 1997, s. I-5245, punkt 6).

- 30 För det andra innehåller bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna, vars enda syfte är att reglera rättsförhållandet mellan institutionerna och tjänstemännen genom att uppställa ömsesidiga rättigheter och skyldigheter, enligt fast rättspraxis en exakt terminologi som aldrig kan tillämpas analogt i fall som inte uttryckligen är avsedda (domstolens dom av den 16 mars 1971 i mål 48/70, Bernardi mot parlamentet, REG 1971, s. 175, punkterna 11 och 12, och av den 20 juni 1985 i mål 123/84, Klein mot kommissionen, REG 1985, s. 1907, punkt 23, och förstainstansrättens dom av den 19 juli 1999 i mål T-74/98, REGP 1999, s. I-A-151 och II-797, punkt 38).
- 31 I artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna har lagstiftaren valt begreppet stat trots att det redan vid tidpunkten för tjänsteföreskrifternas tillkomst fanns federalt och regionalt uppbyggda stater, såsom Förbundsrepubliken Tyskland, och inte bara enhetsstater. Om gemenskapslagstiftaren hade velat att denna artikel även skulle omfatta politiska enheter på lägre nivå eller lokala eller regionala myndigheter, hade detta nämnts uttryckligen. Det skulle kunna anses att upphovsmännen till tjänsteföreskrifterna inte haft för avsikt att innefatta politiska enheter på lägre nivå inom en stat, såsom regionala regeringar eller andra lokala enheter i uttrycket ”arbete som utförts för en annan stat”, som förekommer i denna artikel.
- 32 Av vad som anförts följer att begreppet stat i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna enbart avser staten, i egenskap av juridisk person och sammanhållet rättssubjekt i folkrätten jämte dess myndighetsorgan. En sådan tolkning som sökanden förespråkade skulle, precis som kommissionen har hävdade, kunna medföra att alla offentliga enheter med ställning som fristående juridisk person som centralregeringen tilldelat intern behörighet, däribland kommuner och alla enheter som en förvaltning har delegerat uppgifter till, skulle kunna betraktas som ”stater”.
- 33 Uttrycket ”arbete som utförts för en annan stat” i den mening som avses i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna skall följaktligen tolkas så, att det inte avser arbete som utförts för politiska enheter på lägre nivå inom en stat.

- 34 Av vad som anförts framgår att det arbete som sökanden utfört för Patronats delegation i Bryssel inte kan betraktas som arbete som utförts för en stat i den mening som avses i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.
- 35 Denna bedömning påverkas inte av sökandens argument att gemenskapsrätten innehåller ett självständigt statsbegrepp som innefattar decentraliserade enheter. Även om det står klart att det, enligt den rättspraxis som sökanden har hänvisat till beträffande fastställande av fördragsbrott, åligger samtliga medlemsstaters myndigheter — oberoende av om det är fråga om myndigheterna i den centrala statsmakten, en förbundsstats myndigheter eller lokala, regionala eller decentraliserade myndigheter — att tillse att gemenskapsbestämmelserna efterföljs inom ramen för deras respektive behörighet, riktar sig det förfarande genom vilket domstolen kan fastställa att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla en av sina skyldigheter enbart till regeringen i denna medlemsstat, även om fördragsbrottet beror på en handling eller en underlåtenhet av en myndighet i en förbundsstat eller i en region (besluten i de ovannämnda målen Regionen Vallonien, punkt 7, och Regionen Toscana mot kommissionen, punkt 7). Denna rättspraxis kan således inte med framgång åberopas till stöd för den vida tolkning av begreppet stat som sökanden förespråkat.
- 36 Sökandens argument om de autonoma regionernas självständiga behörighet inom den spanska rättsordningen och ordalydelsen i beslutet av den spanska Tribunal Constitucional kan inte heller godtas. Det stämmer i och för sig att de autonoma regionerna har sina egna behörighetsområden som de tilldelats genom den spanska grundlagen och att det ovannämnda beslutet av Tribunal Constitucional av den 26 maj 1994 visar att de med hänsyn till dessa behörighetsområden har ett intresse av att följa och hålla sig informerade om gemenskapsinstitutionernas verksamhet och kan ha kontor i Bryssel för att göra detta. Det skall dock påpekas att beslutet av Tribunal Constitucional gäller en fråga i nationell spansk rätt enligt den spanska grundlagen och att det enligt fördragen endast är medlemsstaterna som deltar i gemenskapens verksamhet, vilket utesluter förbindelser mellan enheter inom stater, såsom autonoma regioner, och gemenskapsinstitutionerna, som den spanska staten på något sätt kan bli ansvarig för. Enligt Tribunal Constitucional är sådana förbindelser för övrigt inte möjliga, med hänsyn till Europeiska unionens egen

struktur. I alla händelser ankommer det enligt artikel 220 EG i sista hand på gemenskapsdomstolarna att tolka gemenskapsrätten.

- 37 Det skall tilläggas att de spanska autonoma regionernas delegationer i Bryssel har till uppgift att se efter intressena för de förvaltningar som de företräder och att dessa inte nödvändigtvis sammanfaller med intressena för de andra autonoma regionerna eller för Konungariket Spanien som stat.
- 38 Sökanden kan inte heller vinna framgång med argumentet att hon omfattades av samma sjukförsäkringsregler och skatteregler som personalen vid Konungariket Spaniens ständiga representation i Bryssel.
- 39 Det skall för det första erinras om att det i dubbelbeskattningsavtalet, som antogs några år efter tjänsteföreskrifterna, stadgas i artikel 19.1 att "löner, inklusive pensioner, som utbetalas av en av de avtalsslutande staterna eller av en politisk enhet på lägre nivå eller en lokal eller regional myndighet inom en av dessa stater ... till en fysisk person med anledning av tjänster som utförts för denna stat eller för en politisk enhet på lägre nivå eller en lokal eller regional myndighet inom staten i fråga är endast skattepliktig i nämnda stat". I dubbelbeskattningsavtalet görs alltså en åtskillnad mellan tjänster som utförs för en stat och tjänster som utförs för en politisk enhet på lägre nivå inom en stat, en distinktion som inte återfinns i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.
- 40 För det andra, vad gäller sjukförsäkringsreglerna, har blanketterna E 106 och E 111 inte någon annan funktion än att intyga att en person har rätt till sjukvård i ett annat

land än det där han normalt är försäkrad eller tidigare har varit försäkrad. Det skall tilläggas att blankett E 106 inte bara utfärdas för diplomater och andra medlemmar av Konungariket Spaniens ständiga representation vid Europeiska unionen utan även för många andra kategorier av personer som arbetar utanför Spaniens gränser.

- 41 Vad slutligen gäller sökandens argument att representanter för de autonoma regionerna deltar i rådgivande kommittéer med anknytning till kommissionen, skall det noteras att undantaget i artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna inte kan vara begränsat till personer som ingår i en annan stats eller internationell organisations personal, eftersom det avser samtliga "förhållanden som följer av arbete som utförts för en annan stat eller internationell organisation" (förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet Diamantaras mot kommissionen, punkt 52, och av den 3 maj 2001 i mål T-60/00, Liaskou mot rådet, REGP 2001, s. I-A-107 och II-489, punkt 49). För att kunna göra undantaget i nämnda artikel 4 gällande krävs dock att den berörda personen har haft direkta rättsliga band till staten eller den internationella organisationen i fråga, vilket är förenligt med den autonomi som staterna och institutionerna åtnjuter inom sin egen interna organisation och som gör det möjligt för dessa att erbjuda utomstående personer att delta i genomförandet av vissa avgränsade uppgifter för deras räkning (förstainstansrättens dom av den 22 mars 1995 i mål T-43/93, Lo Giudice mot parlamentet, REGP 1995, s. I-A-57 och II-189, punkt 36, och av den 11 september 2002 i mål T-127/00, Nevin mot kommissionen, REGP 2002, s. I-A-149 och II-781, punkt 51).
- 42 Sökanden har vid förhandlingen uttryckligen medgett att hon aldrig ingått i den spanska delegation som deltog i de möten med rådet och kommissionen som ägde rum under den referensperiod som gällde för hennes del. Sökanden har inte heller åberopat att hon haft något som helst direkt rättsligt band med den spanska centrala statsförvaltningen som skulle kunna motivera att hon skulle anses ha utfört arbete för den spanska staten under nämnda period.
- 43 Under dessa omständigheter kan sökanden inte anses ha utfört arbete för en stat i den mening som avses i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

44 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall på den första grunden.

2. Den andra grunden: Felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna

Parternas argument

45 Sökanden har gjort gällande att kommissionen har gjort en felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna, eftersom hon under den referensperiod som avses i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna fortfarande varaktigt bodde och hade sina huvudsakliga intressen i Spanien, inte i Belgien. Hennes bosättning i Bryssel under den tid hon arbetade för Patronat var bara tillfällig och sekundär, varför hon är berättigad till utlandstillägg enligt artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. Sökanden har till stöd för detta påstående åberopat följande omständigheter för att styrka att hennes huvudsakliga intressen och varaktiga bosättning fortfarande var i Barcelona (Spanien):

- Huvudsaklig bosättning i Barcelona, i familjens bostad, och folkbokföring i Barcelona kommun, där hon var inskriven i vallängden, röstade och förnyade sina identitetshandlingar.
- Anställningsavtal enligt spansk rätt, undertecknat i Barcelona och underkastat spansk lagstiftning i skatte- och socialrättsligt hänseende.
- Betalning av skatter i Spanien, där hon lämnade in sin årliga deklaration i egenskap av spansk arbetstagare omfattad av artikel 19 i dubbelbeskattningsavtalet.

- Sjukförsäkring enligt spansk rätt grundad på blankett E 111 och därefter blankett E 106, i egenskap av anställd utstationerad i Bryssel.

- Bankkonto öppnat och livförsäkring tecknad i Barcelona.

- Hypotekslån taget i Barcelona för att förvärva en lägenhet med äganderätt där.

⁴⁶ Sökanden har tillagt att de band som hon upprätthållit med Spanien är mer betydelsefulla än dem som en person normalt upprätthåller med det land där dennes föräldrar är bosatta, eftersom hon har genomfört sina universitetsstudier och högre studier i Barcelona och även utövat yrkesverksamhet där innan hon började arbeta för Patronat vid delegationen i Bryssel. Det faktum att hon erhöll "ett kompletterande belopp för utlandsflytt" enligt avtalet med Patronat betyder på intet sätt att hon var bosatt i Bryssel, eftersom detta tillägg hade till syfte just att kompensera sökanden för en tillfällig, icke permanent vistelse i Bryssel och motiverades av att hon saknade varaktiga band till Belgien.

⁴⁷ Kommissionen anser att talan inte kan bifallas på denna grund, eftersom sökanden på ett varaktigt sätt varit bosatt och utövat sin huvudsakliga yrkesverksamhet i Bryssel sedan år 1993 och under hela den referensperiod som stadgas i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna och eftersom de omständigheter som hon åberopat inte visar motsatsen.

⁴⁸ Enligt kommissionen är de omständigheter som åberopats av sökanden endast de vanliga band som alla upprätthåller med sitt ursprungsland och ger inte stöd för

slutsatsen att hennes huvudsakliga intressen varaktigt skulle finnas i Spanien. Att hon betalar skatt i Spanien på sina inkomster framgår för övrigt helt enkelt av artikel 19 i dubbelbeskattningsavtalet och det faktum att sökandens rätt till sjukvård i Belgien grundar sig på blanketterna E 111 och E 106 visar just att hon bodde i Belgien. Det kan tilläggas att sökanden själv i sin ansökan har medgett att hon enligt sitt anställningsavtal hade rätt till en utlandspremie kopplad till hennes ställning som anställd utstationerad i Bryssel. Om det bara var fråga om tillfälliga vistelser och inte om faktisk bosättning skulle en sådan ersättning framstå som helt omotiverad.

Förstainstansrättens bedömning

49 I artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna föreskrivs att utlandstillägg skall beviljas tjänstemän som inte är och aldrig har varit medborgare i den stat inom vars territorium anställningsorten ligger och som inte under den femårsperiod som löpt ut sex månader innan de tillträdde tjänsten varaktigt var bosatta eller utövade sin huvudsakliga yrkesverksamhet inom den statens territorium.

50 Det har slagits fast i rättspraxis att artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, vid fastställandet av när en sådan situation föreligger, skall tolkas så att det avgörande kriteriet för att bevilja utlandstillägg är tjänstemannens varaktiga bosättning innan denne tillträdde sin tjänst. Dessutom beror begreppet utlandsflytt även på tjänstemannens subjektiva situation, det vill säga graden av integration i den nya miljön, något som kan uppnås exempelvis genom varaktig bosättning eller tidigare huvudsaklig yrkesverksamhet där (domen i det ovannämnda målet *De Angelis mot kommissionen*, punkt 13, och förstainstansrättens dom av den 8 april 1992 i mål T-18/91, *Costacurta Gelabert mot kommissionen*, REG 1992, s. II-1655, punkt 42; se även, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 9 oktober 1984 i mål 188/83, *Witte mot parlamentet*, REG 1984, s. 3465, punkt 8).

- 51 Den berörda personen anses vara varaktigt bosatt på den plats där han permanent eller varaktigt har etablerat sina huvudsakliga intressen med avsikt att denna situation skall hålla sig stabil. För att fastställa var någon är varaktigt bosatt är det nödvändigt att beakta alla de faktiska omständigheter som tillsammans utgör detta begrepp, bland annat den berörda personens faktiska bosättningsort (domstolens dom av den 15 september 1994 i mål C-452/93 P, Magdalena Fernández mot kommissionen, REG 1994, s. I-4295, punkt 22, förstainstansrättens dom av den 10 juli 1992 i mål T-63/91, Benzler mot kommissionen, REG 1992, s. II-2095, punkt 17, och av den 28 september 1993 i mål T-90/92, Magdalena Fernández mot kommissionen, REG 1993, s. II-971, punkt 27).
- 52 Det skall erinras om att den referensperiod som skall beaktas vid tillämpningen av artikel 4.1 a i bilaga VII inföll under tiden från den 16 maj 1996 till den 15 maj 2001, eftersom sökanden trädde i tjänst sex månader efter sistnämnda datum, det vill säga den 16 november 2001.
- 53 Det framgår dock tydligt av handlingarna i akten att sökanden varaktigt har varit bosatt och utövat sin huvudsakliga yrkesverksamhet från den 15 januari 1993 till november 2001 i Bryssel.
- 54 Sökandens har således i sitt klagomål liksom i sitt meddelande av den 18 januari 2002 medgett att hon fram till den 15 november 2001, under åtta års tid, arbetade vid den katalanska regeringens delegation vid gemenskapsinstitutionerna i Bryssel.
- 55 I det anställningsavtal som ingicks mellan sökanden och Patronat den 15 januari 1993 och som innehöll villkoren för hennes tjänstgöring för Patronat under tiden fram till dess att hon trädde i tjänst vid kommissionen, det vill säga i nästan nio år, uppges i andra skälet att sökanden anställdes för att ingå i den administrativa personalen "vid enhetens kontor i Bryssel".

- 56 I sjunde punkten i avtalet anges att sökanden uppbar en tilläggspremie kopplad till den omständigheten att arbetet "utfördes i Belgien" och att hon hade rätt till två flygbiljetter på grund av att hon utförde sitt arbete utomlands, närmare bestämt för rutten Bryssel–Barcelona–Bryssel. Sökanden har själv i sin ansökan medgett att hon uppbar en tilläggspremie "med anledning av utlandstjänstgöring som anställd utstationerad vid representationen i Bryssel". Detta tillägg beviljades för att kompensera för de svårigheter det oundvikligen innebär att bo och arbeta i ett annat land än sitt eget och, beträffande vissa länder, för högre levnadsomkostnader.
- 57 I åttonde punkten i avtalet uppges att de lönebelopp som anges i avtalet anpassades efter bland annat "den officiellt godkända ökningen av KPI (konsumentprisindex) ... i Belgien". I tionde punkten i avtalet slutligen beviljas fem dagars extra ledighet med anledning av att sökanden utförde sitt arbete i Belgien.
- 58 Av omständigheterna ovan framgår att sökanden, i enlighet med skyldigheterna i avtalet med Patronat, ända sedan hon inledde sin yrkesmässiga förbindelse med denna organisation varit anställd för att vara utstationerad i Bryssel. Det skall därför konstateras att sökanden under referensperioden var bosatt och utövade sin huvudsakliga yrkesverksamhet i Bryssel i den mening som avses i artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna och hade överfört sina huvudsakliga intressen dit.
- 59 De omständigheter som sökanden åberopat i syfte att visa att hon hade sina huvudsakliga intressen i Spanien under referensperioden påverkar inte den slutsats som kommit till uttryck i föregående punkt.
- 60 Vissa av de omständigheter som sökanden framhållit visar i och för sig att hon upprätthållit ett antal band till Spanien. Hon hade ett intyg på bosättning eller

kommunal folkbokföring i Barcelona, var inskriven i vallängden där, utövade sina politiska rättigheter där och var bosatt där i skatterättsligt hänseende. Detta är dock inte tillräckligt för att kunna fastställa att hon fortfarande varaktigt hade sina huvudsakliga intressen i Spanien (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet Magdalena Fernández mot kommissionen, punkt 30, och av den 27 september 2000 i mål T-317/99, Lemaitre mot kommissionen, REGP 2000, s. I-A-191 och II-867, punkt 57).

- 61 Likaledes är den omständigheten att hon hade ekonomiska intressen i Spanien, såsom ett bankkonto, en livförsäkring och äganderätten till en fastighet i Barcelona, inte i sig tillräckligt för att visa att sökanden varaktigt hade sina huvudsakliga intressen i det landet (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens domar i de ovannämnda målen Magdalena Fernández mot kommissionen, punkt 30, och Liaskou mot rådet, punkt 63). Vad gäller förvärvet av en lägenhet i Barcelona skall det tilläggas att sökanden inte har bestritt att detta förvärv skedde år 1989, det vill säga långt innan hon utstationerades i Bryssel i januari 1993 och långt före början på referensperioden, i maj 1996.
- 62 Rätten till sjukvård i Belgien medelst blanketterna E 111 och E 106 liksom utbetalningen av lön och erläggande av skatter i Spanien enligt artikel 19 i dubbelbeskattningsavtalet, slutligen, visar inte alls — som sökanden har hävdad — att hon hade sina huvudsakliga intressen i Spanien under referensperioden, utan visar tvärtom att hon hade flyttat iväg från Spanien för lång tid och följaktligen varaktigt bodde och arbetade i ett annat land, i detta fall Belgien.
- 63 Av vad som anförts följer att kommissionen inte har gjort någon felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna beträffande sökandens personliga situation och att den korrekt har konstaterat att hon inte hade rätt till utlandstillägg.

64 Talan kan således inte vinna bifall på den andra grunden.

3. Den tredje grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

Parternas argument

65 Sökanden har gjort gällande att motiveringen till beslutet av den 10 juni 2002 är uppenbart otillräcklig. Kommissionen har inte begärt några kompletterande upplysningar och har gömt sig bakom en standardklausul som inte gör det möjligt att förstå varför de specifika omständigheter som åberopats inte motiverar att utlandstillägg beviljas.

66 Kommissionen anser att talan inte kan bifallas på denna grund, eftersom det tydligt framgår av beslutet av den 10 juni 2002 varför sökanden inte beviljades utlandstillägg och därmed sammanhängande tillägg.

Förstainstansrättens bedömning

67 Det skall erinras om att motiveringsskyldigheten har till syfte dels att ge den berörda personen tillräcklig vägledning för att denne skall kunna bedöma om administrationens beslut är välgrundat och en möjlighet att väcka talan vid förstainstansrätten, dels ge sistnämnda instans möjlighet att utöva sin kontrollfunktion. Dess räckvidd skall bedömas utifrån de konkreta omständigheterna, bland annat innehållet i akten,

arten av de skäl som åberopas och det intresse som mottagaren kan ha av att få ta del av förklaringar (förstainstansrättens dom av den 26 januari 1995 i mål T-60/94, Pierrat mot domstolen, REGP 1995, s. I-A-23 och II-77, punkterna 31 och 32, av den 9 mars 2000 i mål T-10/99, Vicente Nuñez mot kommissionen, REGP 2000, s. I-A-47 och II-203, punkt 41, och av den 31 januari 2002 i mål T-206/00, Hult mot kommissionen, REGP 2002, s. I-A-19 och II-81, punkt 27).

- 68 I förevarande fall framgår det otvetydigt, av beslutet av den 10 juni 2002 att avslå sökandens klagomål, att sökanden inte har rätt till utlandstillägg på grund av att hennes yrkesverksamhet vid Patronats kontor i Bryssel mellan den 15 januari 1993 och den 15 november 2001 inte kan föras in under undantaget rörande ”arbete som utförts för en annan stat” i den mening som avses i artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. Även skälen för denna bedömning har angetts. Dessutom anges det uttryckligen i beslutet av den 10 juni 2002 att den behöriga myndigheten, med hänsyn till att det inte är möjligt att bortse ifrån den relevanta referensperioden (från den 16 maj 1995 till den 15 maj 2001), helt riktigt har nekat sökanden utlandstillägg, eftersom hon bodde och utövade sin yrkesverksamhet i Bryssel under denna referensperiod. Den motivering som kommissionen lämnade i sitt beslut av den 10 juni 2002 uppfyller således gott och väl de krav på motivering som ställs.
- 69 Sökanden har för övrigt medgett i sitt klagomål och i sin ansökan (punkt 17) att hon vid sitt möte med GD Personal och administration, vilket syftade till att fastställa hennes rättigheter när hon tillträdde sin tjänst, upplystes om att Patronats kontor i Bryssel såsom den katalanska regeringens delegation vid gemenskapsinstitutionerna inte kunde betraktas som del av en stat i den mening som avses i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.
- 70 Härav följer att sökanden varit fullt medveten om skälen till varför tillsättningsmyndigheten inte har beviljat henne utlandstillägg.

- 71 Härav framgår att talan inte kan bifallas på den grunden att motiveringsskyldigheten har åsidosatts.

4. Den fjärde grunden: Åsidosättande av principen om likabehandling

Parternas argument

- 72 Sökanden har gjort gällande att hon diskriminerats i förhållande till andra tjänstemän som under sin referensperiod har arbetat vid delegationer som representerar regioner i andra medlemsstater i Bryssel, såsom de tyska delstaterna och "kommunförbunden i Förenade kungariket", och som omfattas av undantaget om "arbete som utförts för en annan stat" i artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.
- 73 Sökanden har påpekat att likabehandling är en allmän gemenskapsrättslig princip som är tillämplig inom personalområdet. Denna princip har åsidosatts genom att två kategorier av personer vars situation inte påtagligt skiljer sig åt i vare sig faktiskt eller rättsligt hänseende behandlats olika eller genom att olikartade situationer behandlats på samma sätt (förstainstansrättens dom av den 2 april 1998 i mål T-86/97, Apostolidis mot domstolen, REGP 1998, s. I-A-167 och II-521, punkt 61, och av den 1 juni 1999 i mål T-114/98 och T-115/98, Rodríguez Pérez m.fl. mot kommissionen, REGP 1999, s. I-A-97 och II-529, punkt 75). Sökanden har hänvisat till fallet med W., som arbetade i mer än fem år vid delegationen för en tysk förbundsstat i Bryssel enligt ett avtal om offentlig anställning där utstationering i Bryssel ingick, och som kommissionen beviljade utlandstillägg.

- 74 Kommissionen anser att talan inte kan bifallas på denna grund, eftersom den inte har gjort sig skyldig till någon diskriminering. Vad gäller det specifika fallet med W. är de uppgifter som sökanden har framfört felaktiga, för även om det stämmer att tjänstemannen i fråga beviljades utlandstillägg, grundades detta beslut på att denne under en del av den referensperiod som gällde för hans del inte var bosatt eller utövade sin yrkesverksamhet i Bryssel, inte på att den period då denne arbetade för en tysk delstat bortsågs ifrån. Kommissionen har uppgett sig vara beredd att, om förstainstansrätten finner detta lämpligt, inkomma med relevanta handlingar som bekräftar detta påstående.
- 75 Kommissionen har gjort gällande att i alla händelser kan ingen till sin egen förmån åberopa en olaglig åtgärd som gynnat någon annan (domen i det ovannämnda målet Witte mot parlamentet, punkt 15, och förstainstansrättens dom av den 22 februari 2000 i mål T-22/99, Rose mot kommissionen, REGP 2000, s. I-A-27 och II-115, punkt 39).

Förstainstansrättens bedömning

- 76 Det framgår av fast rättspraxis att principen om likabehandling är en grundläggande gemenskapsrättslig princip, som innebär att jämförbara situationer inte får behandlas olika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (domstolens dom av den 19 oktober 1977 i de förenade målen 117/76 och 16/77, Ruckdeschel m.fl., REG 1977, s. 1753, punkt 7, svensk specialutgåva, volym 3, s. 421, av den 8 oktober 1980 i mål 810/79, Überschär, REG 1980, s. 2747, punkt 16, och av den 16 oktober 1980 i mål 147/79, Hochstrass mot domstolen, REG 1980, s. 3005, punkt 7, och förstainstansrättens dom av den 26 september 1990 i mål T-48/89, Beltrante m.fl. mot rådet, REG 1990, s. II-493, punkt 34). Likhetsprincipen har således åsidosatts när två kategorier av personer vars situation inte påtagligt skiljer sig åt i vare sig faktiskt eller rättsligt hänseende tycks behandlas olika eller när olikartade situationer behandlas på samma sätt (förstainstansrättens dom av den 15 mars 1994 i mål T-100/92, La Pietra mot kommissionen, REGP 1994, s. I-A-83 och II-275, punkt 50, och av den 16 april 1997 i mål T-66/95, Kuchlenz-Winter mot kommissionen, REG 1997, s. II-637, punkt 55).

- 77 Som kommissionen helt riktigt har påpekat kan principen om likabehandling bara åberopas under den grundläggande förutsättningen att lagenligheten respekteras (domstolens dom av den 13 juli 1972 i de förenade målen 55/71–76/71, 86/71, 87/71 och 95/71, Besnard m.fl. mot kommissionen, REG 1972, s. 543, punkt 39, och förstainstansrättens dom av den 28 september 1993 i det ovannämnda målet Magdalena Fernández mot kommissionen, punkt 38). Ingen kan till sin egen förmån åberopa en olaglig åtgärd som gynnat någon annan (domarna i de ovannämnda målen Witte mot parlamentet, punkt 15, och Rose mot kommissionen, punkt 39).
- 78 I förevarande fall har det, vid bedömningen av om artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna åsidosatts, konstaterats att uttrycket ”arbete som utförts för en annan stat”, som förekommer i denna bestämmelse, skall tolkas så att den inte avser arbete som utförts för politiska enheter på lägre nivå inom staterna.
- 79 Även om det hade varit så att kommissionen faktiskt hade beviljat tjänstemannen i fråga utlandstillägg på den grunden att den period denne arbetade vid en tysk delstats Brysseldelegation omfattades av undantaget för ”arbete som utförts för en annan stat”, hade sökanden inte med framgång kunnat åberopa en sådan oegentlighet till stöd för att likhetsprincipen åsidosatts.
- 80 I alla händelser skall det noteras att kommissionen, till svar på förstainstansrättens skriftliga fråga om vilken policy den har tillämpat de senaste tio åren, bestämt har vidhållit att dess administrativa praxis aldrig har varit att bortse från de perioder av arbete som utförts för delegationer som representerar delstater i Bryssel och på denna grund bevilja utlandstillägg för tjänstemän som tidigare arbetat vid sådana delegationer under sina respektive referensperioder. Kommissionen har för övrigt i sin svarsskrivelse till förstainstansrätten återigen upprepat att det inte är korrekt att som sökanden gjort åberopa fallet med W. till stöd för ett påstående att principen om likabehandling åsidosatts, eftersom denne beviljades utlandstillägg därför att han inte varit bosatt i Bryssel under hela den referensperiod som gällde för hans del. Sökanden har dock vid förhandlingen varken bestritt eller bemött de förklaringar

som kommissionen lämnat med anledning av att de uppgifter som lämnats om W:s situation var oriktiga.

81 Under dessa omständigheter skall det konstateras, utan att det är nödvändigt att begära att kommissionen lämnar över personalakten för tjänstemannen i fråga, att det inte har visats att principen om likabehandling har åsidosatts.

82 Talan kan således inte bifallas på den grunden att principen om likabehandling har åsidosatts.

B — Med utlandstillägget sammanhängande tillägg

83 Sökanden har yrkat att utfå dagtraktamente och bosättningsbidrag, vilket hon enligt rättspraxis automatiskt har rätt till om hon beviljas utlandstillägg (domstolens dom av den 28 maj 1998 i mål C-62/97 P, kommissionen mot Lozano Palacios, REG 1998, s. I-3273).

84 Eftersom förstainstansrätten har konstaterat att sökanden inte har rätt att erhålla något utlandstillägg, skall detta yrkande ogillas.

85 Av vad som anförts följer att talan skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

⁸⁶ Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 88 i rättegångsreglerna skall emellertid institutionerna bära sina kostnader i tvister mellan gemenskaperna och deras anställda. Sökanden har tappat förevarande mål. Vardera parten skall därför bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande dom:

- 1) **Talan ogillas.**
- 2) **Vardera parten skall bära sin rättegångskostnad.**

Cooke

García-Valdecasas

Trstenjak

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 25 oktober 2005.

E. Coulon

R. García-Valdecasas

Justitiesekreterare

Ordförande